

iprošojereј Aleksandar Šariunov
НЕДЕЉА 2. ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

Историјски пут српскога народа до примања вере Христове био је пут неодређен, кривудава, често спиралан, увек неосветљен светлошћу смисла и циља.

С почињањем примања Хришћанства почиње и тај пут исправљати се од кривина и пружати у једну праву линију.

Када се зна Алфа и Омега, то јест две тачке, тачка почетка и тачка краја, онда је лако повући праву линију међу тим датим тачкама, као што смо као деца учили у геометрији и осведочили се искуством.

Ја сам Почетак и Крај, обајвено је свету Христос.

Чули су Срби за ову објаву, али су оклевали да јој одмах слеђују, Србима су требали векови, да сви прихвате Радосну Вест нове вере, а Русима само један дан. Јер су се Срби крштавали по својој слободној вољи, а Руси по заповести, по указу књаза. Та разлика остала је карактеристична за ова два народа у многим правцима до данашњег дана.

Стара паганска вера држала се силом навике, силом страха и силом власти. Нова вера позивала је да ју приме они који хоће. Христос Спаситељ света позива вас с љубављу да поћете за Њим, ако хоћете, проповедали су свештеници нове вере. Они су купили добровољце, нису претили ни присиљавали. Цар Христос купи и прима под свој крсташ барјак само добровољце.

То је могло веома годити Србима на Балкану. Јер су и представљали један народ одважних добровољаца, који се оделио од Скита и Сармата и добровољно кренуо авантуристички да тражи себи нови стан под Божјим небом

Кнежеви и главари српски нису били први који су се крстили. Бојали су се народа. Старији нараштај пак није се усуђивао да прими нову веру, бојећи се злих духова, вештица, вампира и горских вила и остале тевабије својих већих божанстава: Перуна, Световида, Ладе, Волоса и многих других.

Али се усудио млађи нараштај. Момци и девојке заволели су нову веру и очарани су били обредом крштења у рекама. „Чините како хоћете, говорили су им родитељи, а нас старе оставите при старом.“

Тако су стари Срби свесно или несвесно испунили реч Спаситеља: „*Пустийише дјецу нека ѝрићу мени, јер је шаковијех царство небеско.*“

И тако је омладина српска постала прва добровољачка војска Христова у српском народу. За њом су следовали стари, а за старима и кнежеви. Оно што је код Руса било прво, код Срба је било последње.

Пут Растка Немањиног јесте пут прве српске крштене омладине, много векова раније.

Манастир Успења Пресвете Богородице - Подмаине
са благословом игумана - јеромонаха Рафаила

ДРУГА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ
СВИХ ПРЕПОДОБНИХ И БОГОНОСНИХ ОТАЦА НАШИХ
НА СВЕТОЈ ГОРИ АТОН ПРОСИЈАЛИХ
свешћи Никиџа исповедник, еџ. Халкидонски
Мџ. 4, 18 - 23, зч. 9; Рим. 2, 10 - 16, зч. 81.

iprošojereј Aleksandar Šariunov
НЕДЕЉА 2. ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

Размишљајући о призивању сваког народа и сваког човека ка Христу, и против своје воље схваташ сваку реч данашњег кратког недељног Јеванђеља, повезану са овом тајном. Реч је Божија попут сунца. Она осветљава све на свету, а истовремено може неки детаљ, неку појаву, неку мисао, истаћи до краја.

И ми можемо да уочимо много тога поучног у тако једноставним детаљима призивања првих Христових ученика. Христос, пролазећи покрај Галилејског мора призива Симона Петра и Андреја, брата његовог. Господ не иде у Иродове царске палате, не иде у Јерусалим у коме се налазе првосвештеници и богослови, јер је јако мало моћних, славних и угледних Господ призвао да Га следе. Он иде ка Галилејском језеру, у земљу удаљену од престонице, у којој су

живели недовољно образовани, недовољно културни људи, чије су речи биле грубе и просте и стално су собом откривале ниво њиховог развоја. Господ пролази овуда јер види другачије него остали. Он жели да посрами горде и изабере смирене, оне који су безначајни овоме свету. Овакво је било и првобитно призивање ка Христу многих из руског народа.

Господ изабира сиромашне и неуче. Показује нам да сиромаштво и немаштину треба промишљено посматрати јер се у томе састоји велика тајна. Не у сиромаштву самом по себи, већ у томе што оно може да узрокује стицање важнијег – сиромаштва духа – схватање тога да човек не може ништа имати сам од себе већ да је све дар Божији.

Од тога што су људи били неучи, не треба да изводимо закључак да у Христове тајне

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

смело и дрско могу задирати незналице. Не. Христос говори о томе да је истина коју нам Он открива тако велика, да је свака људска мудрост и ученост, свако знање, пред њом ништавно.

Господ воли људе, али им шаље невоље да би увидели своју немоћ и смирили се. За смирење, пак, прима се Дух Свети са којим је све добро, и радосно и прекрасно.

Неки, опет, много страдају због сиромаштва и болести, али се не смиравају, тако да страдају без користи. Смирен човек је задовољан, било шта да му се деси, јер је Господ његово богатство и радост. Сви људи ће се дивити лепоти такве душе.

Ти говориш: Имам много невоља. Међутим, ја ти кажем, или тачније, Сам Господ ти говори: Смири се и твоја ће се жалост окренути на радост и у чуду ћеш се упитати зашто си се раније толико мучио и жалостио. Сада се, пак, радујеш, јер си се смирио и примио благодат Божију. Када би био и једини који је у беди, радост те не би напустила, јер у души имаш мир о коме је Господ рекао: Мир свој дајем вам (Јн.14,27). Свакој смиреној души Бог даје свој мир.

свѣтѣи Силуан Аѣонски

Господ, како је речено у Јеванђељу, изабира људе раднике и изабира их управо у време док они раде свој посао. Како говори и свети Силуан Атонски: љубави према Богу не смеју да сметају никакви послови. Ниједан посао не постаје препрека томе да човек живи духовним животом. Насупрот томе, пре ће бити да испразност доводи човека у сатанска искушења и чини га глумив за Господњи позив.

Људи које Господ изабира на служење, нису једноставно људи који се труде. Њихов је живот био пун тешкоћа и опасности које су неизбежно везане за риболовачки занат. Напор и похладноћи и у зноју, стално у непријатној воденој стихији. Како и говори једна стара изрека: Ко

по мору није пловио, тај се Богу није молио.

Овај детаљ из Јеванђеља нам напомиње и о нашем (руском) народу. Тако је било и у нашој

Русији: где је живот попут мора невоља, где је пун искушења и жалости, тамо се пре људи могу окренути Господу. Они су више припремљени да иду за Христом, због тога што Христови војници треба да буду чврсти и да се не боје никаквих лишавања и гоњења. Сва тегобна историја рисковог народа припремала га је за то да крене за Христом.

У данашњем кратком Јеванђељу видимо још два зачуђујућа детаља. Кога Господ изабира за Своје прве ученике на земљи? Изабира оне који су били ученици Претече и Крститеља Јована – учитеља покајања. Они чији је живот усмерен ка покајању, лако се отварају ка вери Христовој. Зато, уколико у нашем народу нестану главни учитељи покајања

ња – стид и савест, он никада неће моћи да следи за Христом. Брига Цркве око просвећивања света, око служења свету треба пре свега да буде овде усресређена.

На крају, Господ призива браћу: Симона Петра и Андреја, Јакова и Јована на служење. Два пара браће: Петар и Андреј, Јаков и Јован, најближи су сродници. Како је ово радосно! Нека свако погледа на своју породицу. Где можемо да нађемо да су браћа заједно пошла за Христом?

На нашу велику жалост, схватамо да нам се чешће од свега у животу даје испуњење Христовог пророчанства, да ће устати деца на родитеље и да ће устати брат на брата. Ово је то што је за нас, на жалост, постало познатије и чак, тешко нама, јасно свакоме од нас. Ово се дешавало у време гоњења на нашу Цркву, а и у наше време сазрева.

Треба да се молимо да се нашим ближњима дарује спасење заступништвом свих светих. Пре свега треба да се молимо за своје сроднике, јер ако се неко не брине за оне који су му блиски, тај је гори од неверујућег, вели нам реч Божја. И апостол Павле говори да би више желео да сам буде одлучен од Господа, да се лиши целокупне радости и вечне благодати, да буде у адским мукама у све векове, него да види своје сународнике одлученим од Христа. Дакле, ми не називамо сродницима само чланове наших породица, већ сав наш истокрвни, руски народ. За сав овај народ данас узносимо своје

молитве. Свакако, у најдубљем значењу, наши су сродници једино светитељи, просијали у Руској земљи, и сви свети. Они су наши најрођенији, најблискији, зато што им се молимо.

Када Господ призива своје прве ученике, они одмах остављају све своје мреже, лађу и оца и крећу за Христом. Видимо какву силу поседује реч Божја и у свим нашим најтежим приликама, у поразима, увек полагајмо своју наду у Бога, на Његову благодат, која у тренутку може све изменити.

Свако ко је једанпут задобио милост од Бога, тако да се благодат Божја дотакла срца, зна да из најстрашнијих безизлазних ситуација, у најдубљем, као смрт, очајању, само један једини додир благодати Божје све преображава у једном једином тренутку, тако да све постаје другачије.

Реч Божја поседује такву задивљујућу силу. Господ је рекао и реч је постала дело и Његови ученици истог тренука пођоше за Њим. Али, да би се чудо догодило, да би се испунила реч многих руских светитеља о препороду Русије, требамо да се научимо послушању Господу, послушању које су пројавили Његови први ученици и сви наши руски светитељи. Нека би смо спознали какво недосежно богатство поседује народ који иде за својим Господом. Нека би смо се уподобили оцу вере, древном патријарху Аврааму, који је ишао, не знајући куда иде, али савршено добро знајући Ко ме долази.